

N:o 154.

Af herr **A. F. Burman**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående bestämmande därom att försäljning af eau de cologne, då anledning förekommer att antaga, det varan är ämnad att förtäras såsom rusgifvande dryck, må likställas med utskänkning af brännvin.

I de trakter af vårt land, som ännu blifvit skonade från legaliserad försäljning af spirituösa drycker, uppdyka gifvetvis lönnkrögare mer än annorstädes. Så är t. ex. förhållandet inom Västerbottens läns lappmarker. Genom polismaktens vakenhet hålles dock olaga försäljning af de drycker, som enligt lagens mening äro spirituösa, inom trånga gränser, men där idkas äfven en lika fördömlig spirituösa försäljning, som icke nås af lagens arm, emedan det fluidum, som säljes, ehuru mycket rusgifvande, icke är hänförligt till spirituös dryck. (Se Kungl. Maj:ts bifogade dom af den 20 mars 1903). Detta fluidum är eau de cologne, som i stor myckenhet infördes till lappmarkerna och tillhandahålles befolkningen såsom rusdryck. En sådan ovana som att förtära eau de cologne kan måhända förefalla mången löjlig, men såsom förklaringsgrund till densamma vill jag påpeka, att här är fråga om bygder, belägna tjugtals mil och därutöfver från närmaste krog, samt att den vara, som tillhandahålles, i allmänhet endast består af starkt brännvin, tillsatt med minsta möjliga delar essenser och är sålunda särskildt tillverkad för att af en brännvinstörstig person, som är mindre nogräknad, kunna förtäras. Den användes äfven minst af allt till parfym, utan säljes och förbrukas såsom rusgifvande dryck, i hvilken egenskap den af folkhumorn fått namnet »kolijox».

Då detta kringgående af lagen synes vara i tilltagande och sannolikt kommer att mycket ökas, sedan förbud utfärdats mot spritdryckers försändande med posten, får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes till Riksdagen inkomma med förslag till sådant tillägg till eller ändring i gällande förordning angående försäljning af brännvin m. m. den 24 maj 1895, att försäljning af eau de cologne, då anledning förekommer att antaga, att varan är ämnad att såsom rusgifvande medel användas, måtte likställas med olaga utskänkning af brännvin.

Stockholm den 28 januari 1905.

A. Fr. Burman.

I motionens syfte instämma:

Karl Karlsson. S. H. Kvarnzelius. P. Zimdahl. M. Sundström.

Ad. Wiklund. M. Matsson. J. Andersson,

Baggböle.

C. J. Öberg. P. Hörnstén. N. Boström. Henric Öhngren.

Bilaga.

Kungl. Maj:ts utslag på de besvär handlanden Alfred Sahlman i Stensele i underdånighet anfört däröfver att, sedan länsmannen G. Lindahl, å tjänstens vägnar, vid Lycksele häradsrätt yrkat att, som Sahlman under de närmast före den 23 september 1901 förflutna två åren i sin handelsbod i Stensele försålt s. k. eau de cologne med vetskap därom, att sådan vara brukade i trakten användas såsom rusdryck, Sahlman måtte ådömas ansvar för oloflig försäljning af spritdrycker,

samt häradsrätten, där Sahlman fordrat ersättning för kostnaderna i målet, genom utslag den 21 juni 1902, enär ostridigt vore, att Sahlman inom den tid, åtalet

omfattade, i sin handelsbod i Stensele försålt så kallad eau de cologne jämväl under sådana förhållanden, att Sahlman icke kunnat undgå inse att vätskan varit afsedd att för köparens eller annans räkning användas icke såsom parfym, utan såsom rusdryck, samt Sahlman alltså gjort sig förfallen till ansvar för försäljning af sådan spirituös dryck, som afsåges i 1 § 2 mom. af förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin med mera den 24 maj 1895, förty under återopande af 38 § af samma förordning fällt Sahlman, som veterligen ej förut pliktat för brännvinsförsäljning, att för dylik förseelse första gången böta femtio kronor samt gälda försäljningsafgift femtiosex kronor 25 öre, af hvilka belopp två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel Stensele sockens fattige, hvarjämte häradsrätten ålagt Sahlman att hålla statsverket skadelöst för dess utgift till i målet hörda vittnen,

så har Kungl. Maj:ts och rikets Svea hofrätt, där Sahlman besvärat sig, i utslag den 10 september 1902, hvad anginge af Sahlman i besvären framställd anmärkning därom, att vid häradsrätten i målet aflagda vittnesmål blifvit i häradsrättens protokoll oriktigt återgifna, enär, enligt hvad protokollen innehöle, vittnesmålen blifvit upprepade för och vidhållna af vittnena, lämnat berörda anmärkning utan afseende, samt vidkommande besvären i öfrigt funnit skäl ej vara anfördt, som föranledde ändring i häradsrättens utslag, äfvensom förklarar att Sahlman, som framställt anspråk på ersättning för sina utgifter i målet i hofrätten, skulle desamma själf vidkännas,

däri Sahlman i underdånighet yrkat ändring, hvaröfver Lindahl i underdånighet förklarar sig. Med Kungl. Maj:ts högsta domstol beslutet; gifvet Stockholms slott den 20 mars 1903.

Kungl. Maj:t har i nåder låtit sig föredragas ofvanberörda underdåniga besvär; och enär den af Sahlman under benämningen eau de cologne försålda vara, med afseende å hvad beträffande densamma i målet blifvit upplyst, icke kan anses hänförlig till spirituös dryck, och vid sådant förhållande stadgandena i förordningen angående villkoren för försäljning af

brännvin med mera den 24 maj 1895 icke å nämnda vara äga tillämplighet, pröfvar Kungl. Maj:t rättvist, med ändring af domstolens beslut, förklara den mot Sahlman i målet förda talan icke kunna bifallas; skolande kostnaden för de i målet afhörda vittnen stanna å statsverket. Det vederbörande till underdånig efterrättelse länder.

U. K. M. S.

Anshelm Berglöf.

Vidimeras:

P. Hörnstén. A. Fr. Burman.

N:o 155.

Af herr **J. G. Pettersson** i Södertälje, **m. fl.**, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t angående internering af alkoholister.*

I en vid 1903 års riksdag väckt motion (n:o 83) föreslogo undertecknade — med instämmande af 31 ledamöter af Andra Kammaren — att Riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville efter verkställd utredning för Riksdagen framlägga förslag till lag i syfte att, under iakttagande af erforderliga försiktighetsmått mot missbruk, möjliggöra internering af alkoholister äfven mot deras vilja i för dem afsedda kuranstalter.

Lagutskottet, till hvars behandling motionen hänvisades, fann dess syfte behjärtansvärdt och erkände frågans stora vikt; men med hänsyn till de många olikartade omständigheter, som beträffande densamma vore att taga under öfvervägande, förklarade utskottet sig ej kunna gå längre än till att förorda en skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan att Kungl. Maj:t ville låta verkställa utredning, *huruvida och i hvad mån* föreskrifter måtte kunna meddelas i fråga om internering af alkoholister äfven mot deras vilja i för dem afsedda kuranstalter samt, *ifall utredningen därtill gäfve anledning*, framlägga förslag till lagstiftning i ämnet.